

2n Premi

Títol: **“Un viatge en el temps”**

Autor/a: **Gerard Sanchez Yuste**

UN VIATGE EN EL TEMPS.

Un dia per la tarda estava caminant amb la meua família i de sobte vaig sentir com dues persones parlaven de fer un viatge en el temps. Resultava que eren uns científics i volien transportar a les persones al Bell-lloc de fa 100 anys.

Els meus pares estaven interessats i els hi vaig dir si podia anar. Ells em van dir que si en tenia ganes, per ells hi podia anar. A l'endemà em vaig presentar al lloc pactat i, pujant a la màquina del temps, els hi vaig dir adéu als meus pares i al meu germà Marc. A l'arribar al passat estàvem a la plaça Catalunya. En aquesta plaça, hi havia el meu besavi, el Ramon, a qui no vaig arribar a conèixer. La meua mare em va dir que era molt bona persona. Havia estat a la presó perquè quan estava a la guerra civil va tenir algun problema amb les armes. Va ser llavors quan el van condemnar a mort, però com que la meua besàvia tenia un amic que era jutge, al final van aconseguir alliberar-lo de la presó i evitar-li una mort tan dura i se'n va salvar. Un mes després de ser lliure, l'àvia i l'avi es van casar i van tenir 3 filles que són les meves padrines, una viu a Alpicat i les altres dues a Bell-lloc.

Després vaig veure que amb la tripulació hi havia un gos que parlava i em vaig sorprendre molt. Ell em va dir que es deia Ramon i era el millor gos del món doncs podia caminar amb dues potes i a més a més, sabia sumar, restar, multiplicar i fins i tot dividir! Era espectacular!

Al seu costat hi havia un cavall que es deia Joan. Ell era com el gos, molt intel·ligent. Vaig veure que era l'única persona de la tripulació. Vam donar una volta i vaig observar que no hi havia gent ni amb mòbils ni amb cotxes moderns i els pocs que hi podies veure eren vells amb rodes molt grans. La gent, també vestida d'una manera molt estranya, els nois portaven una boina i les dones amb un llaç al cap amb unes faldilles llargues.

Caminant amb el gos Ramon i en cavall Joan, m'avorria una mica i vaig decidir observar el que feien les altres persones. Vaig veure una cosa molt estranya i és que la gent no parlava. Llavors vaig decidir preguntar-li a un nen però com era d'esperar, no em va dir res de res. Vaig tornar a provar-ho amb un altre nen que passejava per allí, però novament no vaig obtenir resposta.

De sobte va aparèixer una màquina que absorbia les veus de la gent. En Joan, en Ramon i jo vam córrer fins a entrar a l'església però estàvem molt espantats perquè seguíem sentint les passes de la màquina com s'apropava cap a nosaltres. Dintre de l'església hi havia el meu besavi Ramon amagat al costat d'una cadira. De sobte es va obrir la porta i era un gat que es deia Coquín. Ell ens va ajudar a escapar per una porta subterrània i ens va guiar per un passadís secret fins a una casa a Mollerussa.

A l'arribar vam trobar un grup de persones fent una assemblea. Allí discutien com fer front al problema de la màquina misteriosa que s'enduia les veus de la gent .

Al veure'ns aparèixer amb la nostra indumentària, que sens dubte era molt diferent, es van quedar sorpresos.

El meu besavi Ramon els va explicar d'on veníem i tot el que ens havia passat fins al moment. Llavors ens van mirar amb més bons ulls.

Va continuar l'assemblea i nosaltres també en vam formar part per, entre tots, trobar la solució

-Però d'on ha sortit aquesta màquina? va dir un dels senyors més vells.

El meu besavi Ramon, que era un home que sempre estava atent a tot, va explicar a tot aquell grup de persones, que ell havia vist com un individu sospitos amb una capa negra i un barret de copa apareixia amb aquella màquina al poble de Bell-lloc. No sabem perquè vol les veus de la gent però teníem clar que cap individu amb una capa negra i un barret de copa i un màquina callaria la veu dels veïns del nostre poble.

L'individu era un malvat que l'únic que volia era que s'escoltés la seva veu i així pogués fer amb nosaltres el que volgués.

Vam sentir un soroll estrany, era la màquina una altra vegada!

El cavall Joan va dir:

-Hem d'actuar ràpid!

El vam seguir fins a la pineda de Bell-lloc i allí ens vam organitzar en grups. Per tal de fer sentir les nostres veus en diferents direccions uns cridaven per aquí i uns altres per allà. La màquina anava boja, no sabia per on tirar i al final es va col·lapsar i va explotar i, com una pluja d'estels, van sortir totes les veus disparades.

Tota la gent ens va agrair el que havíem fet.

-Ara per fi ja tenim veu per poder dir el que milloraríem al nostre poble! -Vam cridar tots.

La gent ens donava idees per saber què millorar del nostre poble i un noi va dir:

-Més espais verds!

Un altre va exclamar:

-Més parcs per jugar els nens!

Un a un, van anar dient tot el que es podria millorar. Vam prendre nota i vam tornar a casa, és a dir, a la nostra època, a l'any 2022. Amb tota aquesta informació vam considerar portar-la a l'ajuntament del poble perquè prenguéssin nota.

Gràcies a això vam fer un Bell-lloc millor.